

Předložená rigorózní práce se zabývá výkladem práva na obhajobu se zaměřením na postavení obhájce v trestním řízení. Zajištění práv obviněného tím, že bude uplatněno a realizováno právo na obhajobu, je v trestním řízení významnou zárukou spravedlivého rozhodnutí. Bez plnému uplatnění práva na obhajobu ve všech jeho projevech a v maximálním rozsahu jeho ústavního zakotvení nelze bez výhrad hovořit o dosažení spravedlnosti.

Práva obviněného vymezuje § 33 trestního řádu¹. Jedním z nich je právo zvolit si obhájce. Práva a povinnosti obhájce jsou vymezena v § 41 jako prostředky, které zákon obhájci svěřuje k efektivnímu uplatnění obhajoby. Obviněný má tedy právo na obhajobu obhájcem (v některých případech trestní řád stanovuje toto oprávnění jako povinnost mít obhájce), tj. osobu právnicky vzdělanou. Je to jeden z nejdůležitějších prostředků dosažení skutečné rovnoprávnosti procesních stran² zaručující profesionalitu (znalost trestního řízení) i na straně obviněného.